

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Sextvs. Continuatio Virtutum vitæ latentis Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES SEXTUS.

CONTINUATIO

VIRTUTUM,

*Vitæ latentis IESV**Christi.*

MEDITATIO XVI.

De Circumcisione.

PUNCTUM I.

*De Mortificatione Christi in
sua Circumcisione.*

CONSIDERA: mortificationem veram, geminam complecti afflictionem; corporis alteram, alteram animi sive spiritûs. Oportet affligere corpus, ut aliquid toleret. Oportet subigere spiritum, ut sibi vim inferat. Utramque Filius DEI in sua Circumcisione mirum in modum exercuit.

I. Ma-

I. Maximum fanè dolorem Ser-
vatori nostro, multas ob causas,
Circumcisio attulit: erat enim æta-
te tenera, complexione delicata;
tempus præterea iniquum, & per-
quam frigidum; & quia habebat
perfectissimam rerum cognitio-
nem, non poterat non gravissimè
sentire tam crudelis operationis
violentiam. Nihilominus Filius
DEI tam magnam afflictionem,
majori animi ardore, & volupta-
te amplexus est. Voluit nempe
ab ipso vitæ suæ exordio pati. Nec
à seipso impetrare poterat, ut ex-
spectaret tempus Passionis, & san-
guinis sui effundendi: citius lon-
gè demonstrandus ipsi erat suus in
Patrem & homines amor. An tu
quid simile ipsius causâ præstas?
Minima molestia bilem, & stoma-
chum tibi movet. Prò ignaviam!
JESUS Christus nondum octidu-
um in Mundo exegit, & jam desi-
deriò ardet, pro te patiendi: Tu
post tot vitæ annos, quid pro ipso
tolerâsti? II.

II. Circumcisio erat ceremonia valde dura, & aspera, à qua Mundi Redemptor summopere abhorre debuisse. Nam non solum cum reliquo hominum genere ipsum confudit, sed etiam peccatoribus immiscuit. In reliquis quidem vitæ suæ Mysteriis verè apparuit debilis, pauper, infirmus, & doloribus subjectus: in hoc autem etiam comparuit ut peccator; quia illud remedium admisit, quod infamem peccati characterem supponit. Interim, cum minimè esset obligatus, submisit se rigori & humilitati hujus ceremoniæ propter nos, neglectis omnibus motivis, & rationibus, quæ, ab hujus legis observatione, ipsum exemerant; & superatis generosè obstaculis, quæ ejus executionem difficilem reddere poterant, vim sibi intulit eò usque, ut etiam similitudinem peccatoris pro nobis assumeret. Hæc Servatoris humilitas an non superbix nostræ ruborem

borem inquit? Insolens omnino est, & omni admiratione dignum, inquit S. Bernardus, Christum JESUM, qui Sanctus Sanctorum est, voluisse videri peccatorem; & nos, qui peccatores sumus, velle haberi Sanctos. JESUS hoc nomen, & Servatoris dignitatem patiendi sibi comparavit; & nos volumus æternæ salutis gloriam mercari sine ullo laboris, aut doloris pretio.

PUNCTUM II.

Mortificatio Christi motivum, & forma debet esse nostra.

CONSIDERA: obligatum te esse imitari Christi Mortificationem in sua Circumcisione. Cùm enim ipse propter te submiserit se rigidæ huic ceremoniæ, optimo factè jure meretur, ut tu quoque aliquid propter ipsum sustineas. Nolim autem existimes: te ad id tènèri

tenêri solo grati animi titulo, quem ipsi exhibere debes. Tua te propria utilitas eò impellit. Si enim per dolores circumcissionis, ut jam diximus, JESUS Christus nomen, honorémque Servatoris fortitus est, sanè eadem tibi afflictionis via calcanda erit, si quidem ad aternæ felicitatis portum pertinere cupias.

I. Ipsum peccatoris nomen te commonet, ut aliquid exemplò JESU Christi feras. Ipse dolores circumcissionis sustinuit, quòd corpus ipsius similitudinem, non characterem peccati gereret: tu, qui toties tibi peccati characterem impressisti, nihil toleres, quo illud obliteres, & corpus tuum castiges, fomitem & instrumentum tuæ malitiæ? Quid est Peccator, nisi homo ad pœnitentiam natus? inquit Tertullianus. Hoc est, ut toleret, ut sensus suos compescat, ut carnem tuam cruci affigat; in hoc enim Pœnitentia consistit. Ita-

Meditatio Decima Sexta. 191

ne tu hoc ipsum factitasti? nihil minus. Aliquot preces, vagô animô & sine attentione deperata, apud te pœnitentiæ locum occupant. His DEO oblatis, innumerabilium peccatorum debitum expungere te putas. Quis, obsecro, abusus? Si ista sufficiunt; deceperunt nos Sancti, qui longè aliam agenda pœnitentiæ normam nobis dictârunt. Imò deceperunt se ipsos, postquam obstrictos se crediderunt ad obeunda his dissimilia pœnitentiæ opera.

II. Mortificatio te obligat, ut tibi ipsi violentiam inferas. Huic obligationi necessariò obtemperandum est: nisi id feceris, excides æterna salute, & toto cœlo aberrabis. Hæc veritas, toties auctoritate S. Evangelii roborata, adimit omnem dubitandi locum. Habes immoderatos animi motus, quos domes: habes plura, eaque difficilia, quibus ex officio satisfacias: habes occasiones lubricas & peri-

periculosas, quas evites. His omnibus quo modo rectè perfungèris, nisi continuam tui custodiam geras; nisi prava cordis tui desideria reprimas; nisi, ut verbo absolvam, constantem tibi ipsi vim inferas? Quæ igitur, & quanta fuit hucusque tua cœcitas? Cùm quis te commonuit, ut majori studiò ad salutis & perfectionis tuæ curam incumberes; legitimæ excusationis scutum te objicere credidisti, quādo ita te defendisti: durum hoc nimis, & violentiâ plenum est, quam quis semper contra se ipsum exercere cogeretur. Et tamen hæc ipsa verissima, & solida ratio est, quæ id tibi, ut præstares, vel maximè persuadere deberet. Fides enim ipsa nos instruit, & docet: Regnum Cœlorum vim pati, & violentos rapere illud.

Age, percepistine, quid mortificatio sit, quàmque ad salutem necessaria? Intellexisti, ad quid hæc virtus te obliget? Erubescere,

& totus in ruborem abi, quòd tam delicatus, tamque ignavus fueris. Deplora modicam fidem tuam, & time, ne, cum in partem dolorum Christi circumcisi venire nolis, etiam ipsius meritís, & gratiâ Redemptoris excidas, qui uti patiendo hoc nomen comparavit, ita tu, nisi cum ipso patiaris, illius fructum nunquam assequêris. Hoc est, mi amantissime Servator, ad quod constitui totis viribus anhelare. Sed quia nota est tibi imbecillitas mea, præsertim cum mihi contra me ipsum pugnandum est; & quia scis, neminem odisse carnem suam, nisi tu tam sanctum odium ipsi inspiraveris; rogo te per sanguinem, quem pro me hodie, etiam adhuc infans, tanta animi magnitudine profudisti; erige animû meum, & tuò exemplô confirma. Rogo te per sacratissimum Nomen JESU, & hanc Servatoris dignationem, quam pretiô Sanguinis tui acquisivisti; redde me participem
I fru-

fructuum illius, communicando
mecum tuos dolores.

*Qui Christi sunt, carnem suam
crucifixerunt cum vitiis & con-
cupiscentiis. Gal. 15.*

*Si secundum carnem vixeritis,
moriemini; si autem spiritu facta
carnis mortificaveritis, vivetis.
Rom. 8.*

*Mortificate ergo membra ve-
stra, qua sunt super terram.
Joan. 5.*

*Semper mortificationem JESU
in corpore nostro circumferentes,
ut & vita JESU manifestetur in
corporibus nostris, 2. Cor. c. 4.*

MEDITATIO XVII.

De fuga JESU Christi in
Ægyptum,
Aut

De perfecta resignatio-
ne in Providentiam Divinam.

PUN-

PUNCTUM I.

*Exemplum perfectæ resignationis, quod Christus per hoc
Mysterium fugæ in Ægyptum nobis dedit.*

CONSIDERA I. Cùm Christus in Ægyptum fugeret, totum se commisisse ductui Divinæ Providentiæ, sine minimo respectu ad difficultates, quæ in hoc itinere, possent occurrere. Deserenda erat ipsi patria, propinqui, & amici, à quibus aliquid solatii expectare poterat; domus præterea, & modica illa commoda, quæ paupertas ipsi indulserat. Concedendum erat in regionem longè remotam, barbaram, inter Idololatrias, cum quibus nullum ipsi intercedere poterat commercium, ex quo aliquod capere posset levamentum. Suscipiendum erat iter iniquissima anni tempestate, in ætate ad dolores tenerrima, & fe-
I 2 ren-

rendis ærumnis prorsus impari. Discedendum erat promptè, & sine mora; nec spatium dabatur parandi, quæ in iter necessaria erant. Denique nullum tempus certum ærumnoso huic exilio præfigebatur. Hoc unum injungebatur, ut illic persisteret, donec revocaretur. JESUS tamen, & itineris comites ac duces, nulla habita istarum difficultatum ratione, certè omnibus generosè superatis, paratissimam præstiterunt obedientiam voluntati Cœlestis Patris, & inter tot ac tanta obstacula se totos ejusdem Providentiæ commiserunt.

Confidera 2. Hanc fugam videri posse omni rationis lumini contrariam. Quantum enim debilitatis Christus in illa prodidit? Meritò ipsi exprobrari poterat, quod aliquando ipsius inimici objecerunt: quomodo hic alios salvos reddere poterit, cum se ipsum salvare non possit? Deinde, quid
fa-

facilius erat DEO, quàm furori Herodis frænum injicere, mutando ipsius animum, aut temeritatem castigando? Et ille, qui ex tanto locorum intervallo tres Reges potuit attrahere, ut infantem nuperrimè natum adorarent, non potuit Regem, licèt furiâ & rabie, concitatum, constringere, ut idem præstaret? Quòd si Judæâ excedendum erat, cur eundem in Ægyptum ad Cultores Idolorum? Cur non, migravit ad Magos, à quibus summò gaudiò, & maximâ reverentiâ iussit exceptus, & liberalissimè habitus? Sed JESUS, sed Josephus & MARIA, quibus hunc animi sensum indidit, circa hoc minimè ratiocinabantur. DEUS ita vult, ipse ita ordinat; hoc ipsis sufficiebat, hæc erat suprema & unica ipsorum ratio. Oportet sequi ejus voluntatem, & se submittere ipsius arbitrio. DEUS est Dominus vitæ, honoris, & omnium ipsius bonorum; JESUS totum se

ipsi, magnô suô solatiô, consecrat,
 & sacrificat. Quàm magnum, &
 admirabile est hoc exemplum,
 quod in hoc Mysterio nobis præ-
 bes, dulcissime JESU! quàm
 dignum te, & amore, quo Patrem
 tuum complecteris! Sed quàm
 meritò arguit, & condemnat va-
 nos meos angores, inutiles metus,
 immoderatas sollicitudines, nimi-
 as cautelas, & tot ratiocinationes
 parùm Christianas, quas formare
 me amor proprius cogit, cùm de
 rebus meis, de statu, ac fortuna
 mea stabilienda agitur? Ah, Do-
 mine! difficultas, quam huc usque
 sensi, ne me totum tuæ providen-
 tiæ crederem, non ex alio fonte
 profluxit, quàm quòd tam parùm
 fidei, & confidentiæ in tua bonita-
 te collocârim; cujus tamen libera-
 lem in me beneficentiam
 toties jam exper-
 tus sum.

PUNCTUM II.

Motiva impellentia ad perfectam nostri resignationem, exemplò JESU Christi.

CONSIDERA I. Tria potissimum esse motiva, quæ nos maximè impellunt, ut nos totos committamus Divinæ Providentiæ. 1. Quia nihil est tam rationabile. 2. Quia nihil DEO tam gloriosum. 3. Quia nihil nobis utilius.

Nihil utique est tam rationi consonum, quam se illius curæ committere, qui optimè novit nostras necessitates, & illas sublevandi voluntatem simul & potestatem habet. Christus nos exhortaturus, ut omnem curam in Patris sui providentiam conjiceremus, hac utitur ratione, quam paucis explicat, his verbis: *scit Pater vester Cælestis quia his indigetis.* Si scit nostras necessitates, timendum non est, ne nobis succurrere non possit

fit defectu notitiæ. Si est Pater noster, dubitandum non est, quin habeat fat bonitatis, & paterni affectûs, quo nos soletur. Si denique Pater noster Cœlestis est, qui habet omnem potestatem in Cœlo & in terra, certum omnino est, ipsum nos posse cumulare bonis in hac & in altera vita.

Nihil prorsus effugit DEI scientiam; ipsius oculi pari acumine grandia, ac minima quævis scrutantur, & penetrant, quin eventuum multitudo & copia intuitum turbent. Suam providentiam etiam in futurum porrigit, & quidquid venturis sæculis accidere debet, id ipsi tam præsens est, ac ea, quæ jam nunc in Mundo aguntur. Si igitur verum est, DEUM cognoscere omnia, prævidere omnia, disponere omnia; si, ut Christus ipse nos securos reddit, sine ipsius voluntate ne quidem capillus de capite nostro decidit: putâsne, ipsius Providentiam longè majoris mo-

momenti negotia neglecturam ,
qualia sunt , quæ tuam quietem ,
tuam conditionem , tuam salutem
spectant , cum nihil horum possit
ignorare ?

Sed si Pater noster est , potestne
ipsi amor , curaque nostri deesse ?
Quid ? tam bonus fuerit , ut te creâ-
rit , ut tibi vitam dederit ; & non
dabit , quô ipsam sustentens ? Om-
nem suum Sanguinem effuderit ,
ut te redimeret ; & gratias necessa-
rias tibi negabit , quibus pretium
redemptionis tibi applices ? Im-
pendiô propriæ suæ vitæ jus ad æ-
ternam felicitatem tibi compara-
verit ; & te temporalibus destitu-
tum relinquet , quæ tam facile , &
nullis impensis procurare poterit ?
Sine solitudine , curæ tui parentis
te committis , quia scis , te ab ipso
amari ; & hunc honorem DEO non
tribues , qui est parentum omni-
um optimus ? *Nemo tam Pater.*
Et adhuc dubitabis , an id , quod
ipse ordinat , tendat in tuum com-

modum sive temporale, sive æternum,?

Denique Pater noster Cœlestis est, cujus voluntati nihil omnino resistere potest. Creaturæ, etiam ab omni sensu vel maximè alienæ, obediunt ejus voci, & se ipsius imperio substernunt. Velle & facere ipsi unum idemque est. Quantum hoc, & quale solatii & confidentiæ motivum pro anima, quæ sibi ipsi dicere potest: sum certa, DEUM omnia scire, omnia disponere, omnia posse. Sum secura, me ab ipso amari amore tenerrimo, & sincerissimo, quo quis amare, & amari potest. An non possum me ipsi totam confidere sine ullo timore, ne me derelinquat? *Non enim amas, & deseris*, inquit S. Augustinus.

Confidera II. Nihil esse gloriosius DEO, quàm perfectam creaturæ in Creatorem suum confidentiam. Si enim gloria nihil aliud est, quàm existimatio laudi & amo-

Meditatio Decima Septima. 203

amori juncta, quid est, quod nostram, quam de Divina Bonitate, Sapientia, & Potentia concepimus, existimationem magis declaret, quàm si nos totos cæco quodam modo ipsius curæ affigamus? Estne aliquid, quod nostrum, quo in ipsum ferimur, amorem clarius manifestet, quàm conjecta in ipsius bonitatem omnis nostra fiducia? Verissimum igitur est; nihil DEO gloriosius esse, quàm animam ita comparatam, ut sui penitus oblita, credat, satis sibi esse, si DEUS de illa cogitet; quæ super omnia in DEO solo conquiescat; quæ nihil præter DEUM æstimet; cui perinde sit, quidquid accidat, modò voluntas DEI impleatur. Et hæc est vera ac solida animæ, è solo DEI nutu pendens, dispositio.

Considera denique III. Nihil nobis utilius esse, quàm sit perfecta in Divinam Providentiam resignatio. Quæ enim major utilitas, quàm nullam habere curam,

nullum timorem, nullam sollicitu-
 dinem? quàm vivere in perpetua
 pace? quàm dormire in sinu Divi-
 næ Providentiæ, ut ita dicam, non
 aliter quàm infans, qui in gremio
 suæ Matris tranquillè quiescit?
 Quæ major utilitas, quàm esse cer-
 tum, se semper, quocunq; denique
 se vertat, quidquid agat, quidquid
 patiatur, exequi voluntatem DEI?
 Hæc est illa securitas, quam perfe-
 cta sui resignatio animæ comparat,
 quæque illam semper contentam
 reddit.

O beata conditio, quàm parùm
 tuum pretium homines æstimant!
 Felices illos, qui te adepti sunt, fa-
 ctâ etiam omnium bonorum suo-
 rum jacturâ! Nam in te reperiunt
 quendam inexhaustum gratia-
 rum fontem, pacem quandam so-
 lidam, imaginem quandam sta-
 tûs Cœlestis, & ipsius felicitatis a-
 liquam communicationem, vel
 potius certum aliquod pignus illi-
 us, quam paulò post in Cœlo pos-
 side-

fidebunt. Sed sicut nemo omnium, nisi tu, amantissime JESU, nobis tam perfectæ resignationis exemplô potuit prælucere, ita nemo, præter te, nobis poterit necessarias ad illam perveniendi gratias dare. Magnam propterea oportet de tua potentia ideam, magnam in tuam bonitatem concipere fiduciam. Et ego nec illam, nec hanc consequi poterô, nisi te amem; non possum autem te amare, nisi tu hunc amorem inspires: quod ut facias, mi JESU, rogo te, per te, & propter te.

Dominus regit me, nihil mihi deerit Psal. 22.

Omni sollicitudinem projicientes in eum quoniam ipsi est cura de vobis. 2. Petri. 5.

Non dabit in æternum fluctuationem Justo. Psal. 54.

Projice te in eum non se subtrahet, ut cadas. S. Aug.

MEDITATIO XVIII.

De Obedientia Christi
occultè viventis.

PUNCTUM I.

*De Obedientia perfecta, quam
Patri suo prestitit.*

CONSIDERA : Evangelium omnem Christi vitam, à duodecimo usque ad trigessimum annum, his verbis complecti: *Et erat subditus.* Sed, priusquam obedientiam meditemur, quam S. Josepho, & Sanctissimæ Matri prestitit, considera: quò usque se Redemptor noster, ut Cœlesti Patri obediret, demiserit; ut etiam intra pauperis officinæ angustias, & humilis vitæ obscuritatem degere voluerit, propè, ut videbatur, inutilis, toti ferè Mundo incognitus, contemptus ab iis, qui ipsum noverant, & pro fabri lignarii filio tenebant;

nebant ; licet interea percurrere
Univerſum , ſua doctrina inſtrue-
re homines , miraculis commove-
re , exemplis ædificare , & ad veri
DEI cultum allicere potuiſſet. Cu-
ra , ut bene penetres admiranda
occultæ hujus vitæ Myſteria , & ſo-
lidas illas veritates , quas te Chri-
ſtus , etiam ſuo ſilentiõ , docet.

Prima eſt : perfectionem no-
ſtram non præciſè in eo conſiſtere,
ut pro gloria DEI grandia agamus,
aut toleremus , ſed ut ipſius volun-
tatem impleamus. Nec enim i-
pſum magis glorificare poſſumus,
quàm ſi promptõ animõ comple-
ctamur impotentiam , in quam i-
pſe nos conjicit , ſi noſtrâ operâ u-
ti nolit. Filius DEI æquè glorifi-
cavit Patrem ſuum in officina Na-
zaræa , cùm abjectis occupationi-
bus vacaret , ac poſtea Jerofoly-
mis , cùm admirandis prædicatio-
nibus , & ſtupendis miraculis flore-
ret ; quia utrinque pari obedientia
voluntati paternæ obtemperavit.

Itaque

Itaque illi, quos aut morbus, aut negotia statui illorum debita, aut Divina Providentia vel Superiorum ordinatio impediunt, ne precibus, ne misericordiae aut poenitentiae operibus vacare possint, nullatenus, ut plerunque fieri solet, turbari debent: faciunt enim voluntatem DEI, & hoc sufficit.

Secunda est: quod vita privata & abscondita multis aperiat copiosissimum gratiarum fontem, & securissima honorandi DEUM, ac praestantissimas exercendi virtutes, media: quae ipsis vita Apostolica non suppeditaret; quia vita illa occulta extinguit in nobis desideria, & avidos animi motus, quibus publice comparere, & in hominum oculis ac aestimatione collocari cupimus; quibus illi subjecti sunt, qui sanctis etiam occupationibus distinentur. Haec enim suo, quantumvis modico, splendore amorem proprium accendunt, ut identidem nobis occinat, quod olim

lim Christo propinqui & cognati
suggererunt: *manifesta te ipsum*
Mundo: sic enim provehendæ Di-
vinæ gloriæ aptior eris. At timen-
dum, ne sit amor proprius potius,
qui te foras agit, quàm sincerus Di-
vinæ gloriæ zelus, & proximi cha-
ritas; aut certè periculum est, ne sal-
tem non omnem laudem, & com-
mendationem ad DEUM referas, si
quam, Domino tuos labores pro-
movente, ab hominibus tuleris.
Hæc omnia, non est, cur metu-
ant, quibus vita privatim & in oc-
culto decurrit.

Rectene huc usque penetrâsti
Myſteria hujus obedientiæ, quam
Christus exercuit, dum Mundo
latuit? Quantum ab his recedunt
mores tui? Ille publicè comparen-
di pruritus; illud, sæpe falso Divi-
næ gloriæ prætextu, animarum
desiderium, quo cupis, inter Au-
ctores cenferi, si quid boni præsta-
tur; ille amor novitatis & distincti-
onis inter studia pietatis; vanæ illæ
fo-

solicitudines, si quandoque majori potestate devotiones tuæ turbentur, exemplô Christi meritò damnantur. Erubescere igitur, & latentis DEI succursum implora, ut superare possis pravam illam inclinationem, qua videri cupis, & ab hominibus æstimari.

PUNCTUM II.

De Obedientia Christi, Beatissimæ Virgini, & S. Josepho præstita.

CONSIDERA: omne id, quod aut Evangelium de Christo, octodecim annorum spatiô, nobis prodidit, aut Pater Cœlestis voluit, ut à suo Filio disceremus, his paucis absolvi: MARIÆ & Josepho obedi- vit. Ecce omnem ipsius, tanto tempore, occupationem! ecce miracula! ecce prædicationes! Sed examina parum omnia hujus obedientiæ adjuncta. Id proderit tibi, sive in Mundo, sive intra Religio-
fa

Meditatio Decima Octava. 211

sa septa vitam agas; utrobique enim habemus nostros Superiores, quibus obtemperandum est.

Confidera 1. Quis sit ille, qui obedit, & qui se, infantis instar, gubernandum tradit? Is est Verbum Æternum, Sapiencia increata; is est, qui regit mundum, & cui omnia parent. Quid? DEUS infinite Sapiens se mei amore obedientiæ submittit; & ego, cujus voluntas corrupta, cujus intellectus cæcus, difficultatem sentiam me subjiciendi ex DEI amore! Quæ perversio!

Confidera 2. Quibus obediat? MARIÆ, & Josepho, creaturis quidem, quæ unquam fuerunt, sanctissimis, infinito tamen spatio à Christi claritate & sapientia distinctis. Nihilominus illis obedit, eadem, qua Patri suo Cœlesti, promptitudine; quia hunc in illis, tanquam ejus locum tenentibus, agnoscit, & reveretur. Et tibi post-hac grave accidet, te tuis submittere

re Superioribus? Hoc inde oritur, quia in illis, exemplô Christi, DEUM non respicis; sed in illo, cui obedis, merita tantum, & dona naturæ observas; atque idcirco tua obedientia, aut difficilis, & dura, aut purè naturalis & humana evadit; ex qua etiam præter humanam, nullam aliam mercedem, colliges.

Confidera 3. Quomodo obediat? promptè, sine mora, sine murmuratione, prævertendo etiam voluntatem MARIÆ & Josephi; exactè, sine minima omissione eorum, quæ injungebantur; perfectè, non tantum exterius exequendo, quæ jubebatur, sed etiam interius submitiendo suam voluntatem; imò quodam modo illam exuendo, ut aliam non haberet, quàm Matris suæ & S Josephi; elevando denique suam obedientiam per motivum gloriæ sui Patris, cujus mandata intuebatur in iis, quæ à suis Superioribus acceperat.

Estne

Estne obedientia, quam tu præstas, conformis exemplo JESU Christi? Hæ murmurationes, hæ difficultates, hæ inutiles excusationes, hæc ignavia, hæc negligentia, hi respectus humani, hi conatus placendi magis hominibus quam DEO, & tot alii defectus, qui obedientiam tuam comitantur, satis demonstrant, quàm longè sis adhuc remotus à perfectione obedientiæ JESU Christi.

Confidera 4. Quibus in rebus obediat? in vilissimis & perquam molestis, navando operam S. Josepho, & MARIÆ, quam famuli suis heris, & filii pauperum suis parentibus præstare solent. Laborabat cum S. Josepho, ipsum in suo opificio juvabat, instrumenta portabat, & in ordinem redigebat. Qualis, obsecro, occupatio pro illo, qui DEUS, & rerum omnium Conditor est?

Ah quantopere hoc exemplum confundit superbiam & molliem meam!

meam! Cogor enim fateri, grave mihi accidisse, obedire in iis precipue, quæ humilitatis aliquid & molestiæ afferebant. Enitebar ferè semper, ut inflecterem obedientiam, & genio meo accommodarem: nec volebam præstò esse, nisi in iis rebus, quæ inclinationi & vanitati meæ blandiebantur: atque ita cupiebam habere meritum obedientiæ, cum laborem recusarem. Prò quàm rari reperiuntur in Mundo perfectè obedientes, etiam inter illos, qui obedientiam profitentur! Agnosco sanè, mi Domine, quòd huc usque & pretium hujus virtutis, & multò magis illius exercitium ignoraverim, quamvis tu mihi tam illustre exemplū præbueris: atque ita perdididi fructum plurimum mearum actionum, etiam illarum, quæ meliores videbantur; quia tibi placere non poterant, quòd ex propria mea voluntate magis, quàm ex tua, quæ mihi per Superiores mani-

Me
nife
nem
ne, y
tute
plô
quo
beas
qui
Vo
Ila.
D
volu
tem
M
tate
CC
De
I. P
licita
pen

nifestabatur, principium & originem traxerint. Rogo te, Domine, ut, postquam me ad hanc virtutem amplectendam tuô exemplô tam fortiter animâsti, mihi quoque auxilium gratiæ tuæ præbeas, quô adjutus illud strenuè sequi valeam.

Verè tu es DEUS absconditus.
Isa. 45.

Descendi de Cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus, qui misit me. Joan. 6.

Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me. Joan. 4.

CONSIDERATIO VI.

*De Ordine & Constitutione
dici, & actionibus Christi-
stiani hominis.*

I. PLURIMUM interest, ut quisque bene animo suo imprimat: felicitatem æternæ salutis nostræ dependere à sanctitate nostræ vitæ;
san

sanctitatem nostræ vitæ dependere ab ordine & compositione nostræ vitæ; & hanc ab ordine & constitutione uniuscujusque diei in particulari: cùm vita nostra nihil aliud sit, quàm continuus subsequentium dierum, ex quibus illa componitur, contextus; ut adeo quemque diem bene, & ad Christianæ legis normam exigere, idem sanè sit, ac consideratam, prævisamque habere vivendi rationem, seque de felici æternitate securum reddere.

II. Maximi igitur momenti est, ex ordine vivere, & totius diei actiones ad rationis regulas conformare. Nec enim sufficit bonum agere, sed necesse est, etiam bonum bene agere. Ut bene agamus, oportet ex ordine & regula agere. Bonum quis agere potest, vel ex beneplacito & commodo suo, vel ex usu & consuetudine, vel ex necessitate & respectu humano. Qui sic agit, aut nihil agit, aut certe

tè non Christianè, nec ad salutem suam utiliter agit. Sed qui operatur ex regula, operatur ex merito, operatur perfectè, operatur facilè, operatur constanter.

III. Oportet igitur ad regulam dirigere 1. naturam & substantiam nostrarum actionum; ut videamus, quid debeamus, quid non debeamus, aut quid nolimus agere: 2. tempus nostrarum actionum; ut statuamus, quo tempore quid agere, & quantum impendere debeamus: 3. modum, quo quid agere, & methodum, quam observare debemus.

IV. Si naturam nostrarum actionum spectemus, illarum tria potissimum genera esse comperimus. 1. Sunt Exercitia pietatis, quæ Divinum cultum spectant: ut sunt preces, meditationes, lectio spiritualis, Missa, usus Sacramentorum, bonorum operum, & virtutum praxis & executio. 2. Nostra negotia, studia, labores, quos

status & conditio nostra nobis imponit, occupationes, & alia munera, quibus distinemur. 3. Recreationes, & animi relaxationes. Primi generis actiones inviolabili nobis lege tenendæ, & exercendæ sunt: secundi generis debent dirigi à ratione: tertii à pura necessitate. Pro primis inviolabilem legem nobismet ipsis statuere debemus, ne illas unquam omittamus, nisi majoris boni causâ, quam sola charitas dictare poterit. Secundas ratio ordinare debet, ut nimirum, quæ nostri officii & muneris sunt, libenter & sedulo exequamur, semper præferendo ea negotia, quæ nobis ex debito incumbunt: ad alia verò, quæ in arbitrio nostro posita sunt, ne manum admoveamus, nisi quantum id cura primi & principalis negotii, quod est nostra salus, permittit. Necessitas denique moderari debet recreationes nostras, ut illis instar medicinæ utamur, quantum scili-

cet necessariae & salutare sunt, atque ideo esse debent moderatae & innocentes.

V. De tempore quoque disponendum est, ut sciatur, quo quavis actio tempore peragenda fit, & quantum temporis ipsi tribuendum. Pro quo in primis considerandum est, quid noster status, nostra conditio, nostra sanitas, nostrae vires, nostra negotia & occupationes exigant, aut concedant. Tum, consulto DEO, & nostro Directore, nobismet ipsis ordinem diurnum praescribere debemus, maxime circa tempus surgendi, quod nobis summam curam habendum, cum ex illo residuum diei dependeat; ideo semper summo-pere cavendum, ne per actum inutilem, diem ordiamur. Post haec distribuamus reliquum, tempus pro oratione, pro Missa, pro lectione &c. Hoc modo nostrae actiones ordine fient, evitabitur, confusio & tedium, quod ple-

runque otium gignit & incertitudinem illorum, quæ agenda sunt. Sic etiam participes reddemur illius privilegii, quod Religiosis proprium videtur, ut semper securissimus, nos ex voluntate DEI operari, quando nihil ad arbitrium nostrum, sed juxta regulæ præscriptum agimus.

VI. Oportet autem huic ordini exactè & constanter inhærere, nec ab illo discedere ex levitate aut inconstantia naturali, nec ob tedium, quod quandoque suboriri solet, si quotidie semper eadem repetenda sunt, nec ob suggestiones Diaboli, qui mille ineptis nos irretire, & nullius momenti negotiis distingere consuevit, tantum, ut nos à recto tramite avertat, & aliò avocet. Nihil tamen ex fervili subjectione agere debemus, nec difficultatem aut scrupulum nobis ipsis movere, cum aliquando ordo noster interrumpendus, aut mutandus erit, si quidem id neces-

cessitas, aut charitas exigat: quia ordinem & regulam deserere, si id ratio, necessitas, aut charitas suadeant, est primam & supremam regulam sequi.

VII. Ordinatis ita natura & tempore nostrarum actionum, modus quoque disponendus erit, quem in illis observemus: qui in duobus præcipuè consistit: 1. in certa methodo, quam in illis tenere oporteat: 2. in spiritu interiori, quo illa animentur.

VIII. Methodum quisque illam amplecti debet, quam judicaverit ætati, temperamento, conditioni, statui, officio, dispositioni, & inclinationi suæ maximè conformem. Etsi enim omnes in se bonæ & utiles esse possint, non tamen omnibus æquè bonæ sunt; nam quod uni convenit, alteri non convenire poterit. Et ideo prudenter ex hac ratione methodum non arripis, quia scis, illam alicui bonam utilemque accidisse. Pleni sunt libri,

ut quivis, quod placet, eligere possit. Optimum tamen est, ut quis Directorem suum consulat, qui ut melius statum & necessitatem animæ cognoscit, ita securius judicare poterit, quænam methodus ipsi commodissima sit. Reperietur in his Considerationibus methodus pro principalibus actionibus, quam quis tenere poterit, si nihil melius ad manus ipsi sit.

IX. Spiritus internus, quo quis actiones suas animare debet, consistit potissimum in intentione, quæ est velut actionum anima, qua vivificantur; & in fervore, qui omnem illis pulchritudinem & perfectionem, cujus capaces sunt, inspergit.

X. Intentio generalis pro omnibus nostris actionibus semper debet esse directa ad majorem Dei gloriam, ut nos docet S. Paulus. Formandæ tamen etiam sunt particulares, ut sunt: satisfacere pro nostris peccatis, impetrare gratias

as & virtutes nobis necessarias, sequi intentiones JESU Christi, nos suâ gratiâ ad agendum excitantis. Præstantissima autem omnium praxis est: nullum unquam incipere opus, quod non prius, actuali intentione, DEO offeras, uniasque cum operibus Christi; sic enim per ipsius merita suppletur, quod nostris deest. Hanc intentionem oportet identidem renovare, præsertim si opus, quod agimus, diutius duret. Incredibile dictu est, quantum momenti & utilitatis hoc exercitium afferat, quàmque gravem jacturam ejus neglectus pariat. Per illud enim actiones naturales, & quæ ex se sunt nullius meriti, evadunt bonæ & supernaturales, & æternæ gloriæ pondus operantur.

XI. Satis tamen non est agere ex pura intentione, opus est etiam agere cum fervore. Nam Spiritus Sanctus maledictionem vibrat in illum, qui opus DEI facit negligenter.

ter. Ut te ipsum excites, & impellas ad operandum cum fervore, necesse est 1. ut quamlibet actionem facias, velut vitæ tuæ supremam & ultimam, ut re ipsa etiam esse potest. 2. Ut tibi persuadeas, ex qualibet particulari tua actione dependere vitæ tuæ perfectionem, & æternæ felicitatis momentum. 3. Ut cogites, DEUM velle, ut hoc opus perficias; Ipsum observare modum, quo illud peragis; offerre tibi suum concursum, ut illud rectè facias; nec minus promittere, quàm æternam gloriam pro tua mercede. Atque ita quot bona opera omittis, aut negligenter agis, tot quodammodo felices æternitates perdis. Denique illud tibi penitus persuadebis: nihil te posse agere, quod æquè placeat DEO, ei que majori sit honori, ac rectè facere illa, ad quæ obligaris, sive ex regula, sive ex consilio tui Directoris, sive ex debito tui statûs, sive ex mandato tuorum Superiorum.

rum. Et nihil à te posse fieri, quod æquè displiceat Deo, ac hæc omittere, aut oscitanter peragere. Et fortè tua perfectio, tuæque æterna salus his est alligata.

LECTIO Pro Sexto Die.

Ex S. Script. Cap. XVII. Genes. & Cap. II.
ex S. Matth.

Ex Lib. de Imit. Christi Cap. III. XVII. &
XVIII. Lib. III.

Ex Memor. Lud. Gran. Continuatio Cap.
III. Lib. IV.

Ex P. Rodriq. Cap. X. Tract. VI II. Part. I.
& Cap. V. Tract. I. Part. I.

